

МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ГЕНДЕРНОЇ ДИСФОРІЇ ТА ТРАНССЕКСУАЛЬНОСТІ

Кремінська А. О.

Наук. керівн.: д-р філос. наук, проф. Карпенко К. І.

Харківський національний медичний університет

Актуальність. У сучасному світі бувають випадки, коли самовідчуття людини не збігається з її біологічною статтю. Такі люди нещасні – вони не в змозі реалізувати навіть найпростіші бажання любові та шанси створення сім'ї, а всі спроби реалізації будуть засуджені суспільством. Такий стан визначається гендерною дисфорією та транссексуальністю.

Мета роботи полягає у визначенні морально-психологічних аспектів гендерної дисфорії та транссексуальності. Гендерна дисфорія, відповідно до Міжнародної класифікації хвороб, – це стан, при якому людина відчуває незадоволеність своєю статтю, а транссексуальність – стійкий розлад, при якому людина відчуває свою належність до іншої біологічної статі. Тобто, це «жінка у чоловічому тілі», та навпаки. Проте жінки в чоловічому тілі, або чоловіка в жіночому тілі не буває. Те, що ми називаємо жінкою і чоловіком – продукт цивілізації, який формується довгі роки, вбираючи в себе весь досвід спілкування з однолітками обох статей, ставлення до себе, ставлення оточуючих до нас та власне ставлення до протилежної статі.

Часто можна почути питання: «Чи правда, що у транссексуалів мозок протилежної статі?». Однозначно, що неправда. Як відомо, тестостерон формує мозок чоловіка з початкового «жіночого» мозку. Процес цей не швидкий, і він продовжується, навіть, після народження. При цьому мозолисте тіло зменшується, втрачає певні зв'язки, півкулі стають автономними. Як наслідок, у діях виявляється більше логіки і менше інтуїції, більше практичності і менше емоційності. Але у одних ці зв'язки зберігаються в більшій мірі, ніж у інших. Відбувається також безліч інших процесів. Наприклад, збільшення шишкоподібної залози, яка відіграє роль «процесора» емоцій. Саме вона надає більшу агресивність чоловікам і від неї страждають транссексуали, адже вони змушені цю агресивність в собі придушувати (не по-жіночому це якось).

Вважають, що кожен п'ятий чоловік має «жіночий» мозок, тобто 20% чоловіків. Але транссексуалів не 20%, а куди менше. Отже, справа не в мозку, а швидше за все, в тому, як така людина себе сприймає, як до себе ставиться, як її навчили ставитися до своєї і протилежної статі.

Варто зазначити, що такі люди краще почувають себе, «знаходять себе» у великих містах. Адже, велике місто – це можливість знайти однодумців, можливість сховатися від осуду суспільства. Взагалі тут присутнє все те, що відсутнє у маленьких населених пунктах, де можливість залишитися наодинці з собою дорівнює нулю.

Проте значна кількість типових гендерних стереотипів поширена як в великих містах, так і в маленьких містечках і селищах. Зазвичай про чоловіків говорять, що вони агресивні (або принаймні наполегливі), розважливі, емоційно незалежні, схильні до суперництва, об'єктивні і, найголовніше – компетентні. Жінки ж, навпаки, вважаються вибагливими, які керуються не логікою, а емоціями, прагнуть підкорятися і проявляти тепло та турботу.

Висновки. Далеко не всі люди дотримуються гендерно-рольових стереотипів – в останні роки спостерігається тенденція відходу від строго прописаних форм гендерної поведінки, проте жінки прагнуть дотримуватись позиції рівності у відносинах із чоловіками. Неможливо дати однозначну відповідь на запитання: «Ким краще бути: чоловіком чи жінкою?». Проте, на мою думку, кожній людині необхідно бути тим, ким вона себе відчуває, навіть якщо це не збігається з її біологічним тілом. Адже, не важливо, які ми ззовні, важливо, які ми «всередині», які душевно-духовні потреби ми маємо.